

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce Mgr. A. R.S.**, zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti **žalované České obchodní inspekci**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.10.2014, č.j. ČOI 92820/14/O100/14/Ber/Št,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 22.10.2014, č.j. ČOI 92820/14/O100/14/Ber/Št, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.600 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Milana Hulíka, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22.10.2014, č.j. ČOI 92820/14/O100/2200/14/Ber/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 21.7.2014, č.j. ČOI 80940/14/2200 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 5.000 Kč za správní delikty dle § 24 odst. 7 písm. d, i) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), kterých se dopustil porušením § 10 odst. 1 písm. a), resp. § 13 téhož zákona; žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

II. Žaloba.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná chybovala nejen při konečném rozhodování, ale především v průběhu důkazního řízení, když neprovedla všechny potřebné důkazy a důkazy provedené nesprávně vyhodnotila.

V doplnění žaloby žalobce uvedl, že tvrzení, že inspektoři při kontrolním nákupu nebyli informováni o záručních lhůtách, neodpovídá skutečnosti, respektive je zkreslené. Brigádnice paní H., která jim zboží prodávala, je informovala, že zboží kdykoli vymění. Toto ujištění nejen nahrazuje informaci o záruční lhůtě, ale ještě ji vysoko překračuje. Celou věc žalobce kontrolorce paní P. vysvětlil a informoval ji, že „*kdykoliv*“ znamená, že záruční lhůta je neomezená. Žalobce s ní mluvil telefonicky a zodpověděl všechny její dotazy. Tvrzení uvedené v napadeném rozhodnutí, tedy že se zákazníkům nedostalo poučení o záručních lhůtách, je poučením o neomezenosti lhůty vyvráceno a neomezenost lhůty k vrácení vysoce překračuje stanovenou dvouletou záruční dobu. Kontroloři však na toto vysvětlení nereagovali, stejně tak jako na stejné vysvětlení manželky J.S. na uvedené svědkyně H. Žalobce dále uvedl, že rovněž není pravdivý druhý argument napadeného rozhodnutí, totiž že část zboží nebyla řádně označena výrobcem. Všechno zboží bylo řádně označeno. A to několika způsoby: - Vypiskováním, - Ryteckou tužkou, - Nalepenou etiketou, - Umělecko-řemeslnou tvorbou, - Cedulkou s nápisem propiskou před exponátem. Je možné, že si některého z tohoto označení kontroloři nevšimli. Za to ale žalobce nemůže. Dále žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí je chybně uvedeno, že se kontrola prováděla u stánku se šperky – to neodpovídá skutečnosti, ve stánku se žádné šperky neprodávaly a neprodávají. Závěrem žaloby žalobce uvedl, že trvá na tom, že uvedená kontrola či spíše její účelový a neobjektivní závěr je výsledkem politického sporu, který měl žalobce s J.Ř., funkcionářem a členem Městské rady ODS. Žalobce navrhl provedení výsledku svědkyně J.S. a svědkyně H.

III. Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě k námitce týkající se informace o záruční lhůtě uvedla, že v této souvislosti odkazuje na obsah spisu, zejména na prvoinstanční rozhodnutí, ve kterém byly tyto námitky již vypořádány, přičemž v napadeném rozhodnutí se žalovaná zabývala v souladu s § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), především námitkami žalobce uvedenými v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, ve kterých se žalobce soustředil téměř výhradně na uvádění skutečností, ze kterých vyvozuje, že kontrola v jeho provozovně a navazující správní řízení probíhaly nestandardně a byly důsledkem jeho osobních sporů s ředitelem inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského. Žalovaná dále uvedla, že si v této

souvislosti dovoluje znovu zopakovat svůj názor, že informaci, že zboží bude při případné reklamaci vyměněno za nové, která byla poskytnuta prodavačkou kontrolním pracovníkům na dotaz, jakou záruční lhůtu poskytuje na zakoupené zboží, jak bylo zjištěno při kontrole v provozovně žalobce dne 5.12.2013 a bylo zaznamenáno do kontrolního protokolu, nelze považovat za řádnou informaci ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Za řádnou informaci o záruční lhůtě by rovněž nebylo možné požadovat ani informaci, kterou žalobce uvádí v žalobě, tedy že zboží kdykoliv vymění. Podle § 619 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „*občanský zákoník*“), činila zákonná délka záruční doby na spotřební zboží 24 měsíců, přičemž spotřebitelé v této lhůtě neměli ze zákona pouze právo na výměnu vadné věci, nýbrž měli rovněž práva na odstranění vady, slevu z kupní ceny, případně na odstoupení od smlouvy. I kdyby žalobce skutečně umožňoval spotřebitelům výměnu vadné věci po skončení zákonné záruční doby, jednalo by se pouze o dobrovolné prodloužení záruční doby s omezením na jeden z možných způsobů vyřízení reklamace, což ovšem podle názoru žalované nezbavovalo žalobce povinnosti informovat spotřebitele o délce trvání záruční doby podle zákona, během které měli spotřebitelé právo na vyřízení reklamace rovněž jinými způsoby, než je výměna věci. Z těchto důvodů zastává žalovaná názor, že se žalobce při kontrole dopustil porušení informační povinnosti podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Pokud jde o žalobcovy námitky, že všechno zboží bylo řádně označeno údaji o výrobcí, a to několika způsoby, žalovaná ze shodných důvodů jako v případě výše uvedených námitek odkázala na obsah spisu, především prvoinstančního rozhodnutí a kontrolního protokolu ze dne 5.12.2013. Dále uvedla, že považuje za rozhodný skutkový stav, jak byl zjištěn kontrolními pracovníky dne 5.12.2013 a zaznamenán do kontrolního protokolu, ve kterém je uveden výčet výrobků, včetně počtu kusů, které nebyly v době kontroly viditelně a srozumitelně označeny označením výrobce, dovozce, případně dodavatele. Žalovaná dále uvedla, že si dovoluje na okraj upozornit na podmínku viditelného a srozumitelného označení předmětnými údaji, přičemž vyrytí výrobcových iniciál nebo loga na výrobek bez uvedení dalších údajů nelze podle jejího názoru považovat přinejmenším za srozumitelné označení výrobce. Pokud jde o žalobcovu námitku, že v provozovně nebyly v době kontroly prodávány žádné šperky, tu považuje žalovaná rovněž za neopodstatněnou. Z obsahu spisu dle žalované vyplývá, že do kontrolního nákupu byly zakoupeny mimo jiné náušnice v ceně 150 Kč, což dokládá rovněž doklad o zakoupení vystavený prodavačkou, který je přílohou kontrolního protokolu. Dále nelze opomenout skutečnost, že se žalobce o části svých výrobků jako o špercích vyjádřil ve svých podáních v průběhu správního řízení, např. ve Stanovisku k předmětu řízení a odůvodnění odporu ze dne 7.3.2014. Žalovaná se rovněž neztotožnila s námitkami, že kontrola a její, podle žalobcova názoru, účelový a neobjektivní závěr jsou výsledkem politického sporu mezi ním a ředitelem inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského. Dle žalované kontrola dne 5.12.2013 v provozovně žalobce probíhala standardním způsobem, nijak se neodlišovala od podobných kontrol prováděných žalovanou v rámci její každodenní činnosti a nelze z okolností případu vyvozovat skrytý osobní motiv některého ze zaměstnanců žalované. Ke shodnému závěru dospělo rovněž Ministerstvo průmyslu a obchodu České republiky v rozhodnutí č.j. MPO 27422/14/42100, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení Ústředního ředitele České obchodní inspekce, kterým byla zamítnuta námitka podjatosti vznesená žalobcem.

IV.

Replika žalobce.

V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že trvá na tom, že poskytl kontrolnímu orgánu České obchodní inspekce řádnou informaci o záruční lhůtě, protože vedle skutečnosti, že poskytuje zákazníkům neomezeně dlouhou záruční lhůtu nad rámec minimální záruční doby stanovené zákonem, tedy a minore ad maius. Za podstatnou skutečnost považuje žalobce fakt, že mu bylo znemožněno, aby se zúčastnil osobně kontroly a vše potřebné ukázal na místě. Tím, že nebylo vůbec při kontrole jednáno s majitelem provozovny (kontrolovaným podnikatelem - odpovědnou osobou), ale pouze s prodáváčkou, která nemohla, a ani nebyla povinna znát všechny potřebné informace, protože její poučení a obsah pracovní náplně neobsahoval znalost všech potřebných informací vyžadovaných obchodní inspekcí. Telefonní rozhovor s žalobcem nemohl potom nahradit přítomnost žalobce na místě kontroly. Na základě tohoto telefonátu za méně než dvacet minut žalobce přijel na místo kontroly, aby se jí mohl zúčastnit, ale kontrolní skupina mezitím odešla údajně k jiné náhlé kontrole, ke které měla být přivolána. Žalovaná dosud nevysvětlila, proč celá skupina odešla, ačkoliv v telefonním hovoru bylo dohodnuto, že na něj skupina počká. To považuje žalobce za neférové jednání, které se z viny žalované promítlo do chybného a nedostatečného hodnocení kontroly. Jakékoliv závěry kontrolní komise, které jsou učiněny z hlediska předpisů České obchodní inspekce k provádění obchodních kontrol způsobem contra lege artis, jsou potom nejen nepřesné, ale mohou být zcela omylné nebo dokonce účelově zmanipulované. Žalobce trvá na tom, že žádným způsobem nepoškodil spotřebitele a při této kontrole, ani nikdy jindy, nebránil případnému odstoupení od smlouvy, odstranění případné vady, případně jinému způsobu řešení reklamace, jako je např. sleva z kupní ceny. Vrácení peněz v případě odstoupení od smlouvy je pro žalobce naprostá samozřejmost a také kontrolní skupině byly peníze z kontrolního nákupu okamžitě vráceny. Žalobce je tedy přesvědčen, že je mu nadále podsouváno něco, čeho se prokazatelně nedopustil. Žalobce dále uvedl, že podle vyjádření žalované nelze např. vyrytí žalobcových iniciál bez uvedení dalších údajů považovat za srozumitelné označení výrobce. Žalobce na okraj uvádí, že samozřejmě je zákazník informován šířeji, např. je zákazníkovi nabízeno vystavení certifikátu galerií, je informován verbálně a u skupin výrobků jsou cedulky s označením výrobce atd. Ve věci signatury vyrytého celého jména autora nebo iniciál je žalobce přesvědčen, že se jedná o naprosto plnohodnotné označení, kterým je podpis umělce. Je to podobné, jako když sochař podepíše svoji skulpturu - plastiku nebo malíř podepíše obraz. Žalobce sám je absolventem Vysoké školy uměleckoprůmyslové a má tedy plnohodnotnou kvalifikaci pro signování svých uměleckých děl a své tvorby obecně, včetně své tvorby designérské a uměleckořemeslné. Podobné označení volí i řada jiných autorů, které zastupuje galerie žalobce, a je tomu tak obvyklé i v jiných galeriích. Žalobce dále uvádí k problematice prodeje šperků, že v galerii neprodává žádné klasické šperky ze zlata nebo stříbra či z drahokamů, které by navíc vyžadovaly puncovní označení. Žalobce se domnívá, že kontrolní skupina záměrně označila jeho provozovnu v kontrolním protokolu jako stánek se šperky, aby případně existoval důvod pro udělení vysoké pokuty. Provozovna nikdy nebyla a není stánkem se šperky a jedná se jen o galerii uměleckého skla. Umělecká bižuterie nebo autorský šperk může být nazván šperkem v terminologii České obchodní inspekce, ale nejedná se o šperky v pravém slova smyslu, za které jsou zpravidla označovány vzácné puncované šperky. Autorské šperky, které žalobce prodává nebo s manželkou i přímo vyrábí, jsou řádně označeny. Žalobce vedle již navržených důkazů a svědků navrhuje dále, aby byli vyslechnuti jako svědci tři kontroloři, kteří kontrolu

prováděli. Jednalo se o T.R., paní P. a B.V. Jména kontrolorů jsou jistě uvedena ve spise, a pokud ne, nechť si soud ověří u žalované, zdali skutečně kontrolu prováděli. Samozřejmě všechny lze předvolat na adresu žalované. Dále žalobce navrhuje vyslechnout i přímo ředitele České obchodní inspekce pro Plzeňský a Karlovarský kraj, J.Ř., se kterým měl žalobce osobní konflikt na sněmu ODS den před kontrolou a který žalobce opakovaně napadal na vnitrostranickém celostátním webu: www.moje.ods.cz. K tvrzení žalované, že předmětná kontrola „*probíhala standardním způsobem a že nelze z okolností případu vyvozovat skrytý osobní motiv některého ze zaměstnanců žalované*“, žalobce konstatoval, že jasně uvedl, že v případě sporu mezi žalobcem a ředitelem inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského kraje šlo o spor v rámci politické strany ODS, a proto je nepřipadné tvrzení žalované, že „*z okolností případu nelze vyvozovat skrytý osobní motiv některého z účastníků*“, když zkoumanými okolnostmi byly jen okolnosti kontrolního charakteru, nikoli však „*přezkoumání*“ politického rázu. Takové přezkoumání České obchodní inspekci jistě nepříslušelo, ale že ke sporu žalobce s dotyčným ředitelem došlo, je evidentní, žalovaná to nepopírá či se k tomu nevyjadřuje. Takže nelze tvrdit, že nelze vyvozovat „*skrytý osobní motiv*“, když tvrzení žalobce v tomto smyslu nebylo vyvráceno. Otázka takové podjatosti, kterou žalobce uplatnil ve své stížnosti České obchodní inspekci, byla vyřízena tak, že nebyla Českou obchodní inspekci shledána její důvodnost a žalobce byl v této otázce odkázán na správní soud. Žalobce by ovšem jen žalobu, jejímž předmětem by byla jen námitka podjatosti, považoval za malichernou, a proto se obrátil na správní soud žalobou na přezkoumání rozhodnutí České obchodní inspekce a otázku možné podjatosti zmiňuje na závěr svých podání, ostatně jak mu poradilo Ministerstvo průmyslu a obchodu ve svém rozhodnutí č.j. MPO 27422/14/42100, aby se na soud obrátil. Žalobce tuto podjatost pramenící z politického sporu považuje ovšem za sekundární věc, byť s předmětným sporem souvisící, neboť časovou korelaci prováděné kontroly hned druhý den po uvedeném sporu považuje za velmi podivnou a je přesvědčen, že právě ona byla důvodem kontroly (která mohla být ovšem provedena kdykoli) a nejen důvodem, ale i s možným pokynem „*něco najít*“. O tom ovšem žalobce nechce vést spor.

V.

Vyjádření žalované k replice žalobce.

Žalovaná k replice žalobce uvedla, že žalobce z větší části v zásadě rozvíjí své žalobní námitky předestřené v doplnění žaloby ze dne 3.2.2015, ke kterým se již žalovaná vyjádřila ve svém vyjádření k žalobě, na které tímto odkazuje. Žalobce ovšem dle názoru žalované ve své replice vznáší i námitky nové, které v původní žalobě neuváděl. Jedná se o námitky týkající se průběhu kontroly, kdy žalobce považuje za pochybení skutečnost, že nebyl přítomen kontrole prováděné v jeho provozovně. Žalovaná má za to, že v případě námitek upozorňujících na žalobcovu nepřítomnost v provozovně v době kontroly se jedná o rozšíření žaloby, které již v této fázi řízení není přípustné, a soud by se tak těmito námitkami neměl zabývat. Pokud by však soud dospěl k opačnému závěru, uvádí žalovaná, že skutečnost, že žalobce nebyl přítomen kontrole v jeho provozovně, nezakládá nezákonnost kontroly, neboť kontrola může být vykonávána v provozovně i bez přítomnosti kontrolované osoby, například pouze v přítomnosti zaměstnance. V opačném případě by většina kontrol nebyla pro nepřítomnost kontrolované osoby či jejího zástupce vůbec realizovatelná, případně by neplnily svůj účel, pokud by byl kontrolní orgán nucen zajišťovat si přítomnost kontrolované osoby u kontroly

přechozím oznámením záměru kontrolu vykonat. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4.8.2005, č.j. 2 As 43/2004-51 nebo rozsudek ze dne 17.7.2014, č.j. 6 As 65/2014-24). Pokud žalobce uvádí, že prodavačka nebyla znala všech informací požadovaných Českou obchodní inspekcí, žalovaná uvádí, že v průběhu kontrolního nákupu byly po prodavačce požadovány pouze informace, které by měl být prodávající schopen poskytnout všem spotřebitelům. Bylo tedy povinností žalobce, aby po dobu jeho nepřítomnosti v provozovně výrobky prodávala osoba náležitě poučená, která by byla schopna splnit ve vztahu ke spotřebitelům zákonnou informační povinnost.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VII.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 6.11.2014. Lhůta pro podání žaloby tak uplynula dne 6.1.2015. Žalobce podal žalobu dne 5.1.2015. Doplnění žaloby i replika byly žalobcem podány až po 6.1.2015.

S ohledem na tyto skutečnosti se soud mohl zabývat pouze námitkami žalobce rámcově uvozenými včas uplatněnými žalobními body uvedenými v žalobě, kde bylo pouze namítáno toto: *„Česká obchodní inspekce chybovala nejen při konečném rozhodování, ale především v průběhu důkazního řízení, když neprovedla všechny potřebné důkazy a důkazy provedené nesprávně vyhodnotila“*.

Ostatní žalobní body byly žalobcem uplatněny opožděně, a proto soud nemohl z jejich pohledu přezkoumávat napadené rozhodnutí.

B.

Soud shledal důvodnou námitku žalobce o tom, že *„nebyly provedeny všechny potřebné důkazy“*.

Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní. Pro účely správního řízení lze dovodit povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení například z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V závěru „Odporu proti příkazu“ ze dne 7.3.2014, poté kdy žalobce podrobně formuloval své závěry proti příkazu prvoinstančního orgánu, žalobce uvedl: „K tomu navrhuji následující důkazy: Protokolární výpověď o průběhu kontroly všech kontrolorů a jejich vyjádření k výše uvedenému. Protokolární výpověď paní L.H., paní J.S. a mne a osobní projednání věci. Článek z Karlovarského deníku o mé práci, autorské tvorbě a výrobě, který přikládám jako přílohu tohoto odporu proti rozhodnutí Ing. Ř. Informace na www.glassfest.cz a dalších webových stránkách a článků z médií o naší práci, které mohu doložit průběžně. Informace na www.moje.ods.cz, a případnou výpověď členů ODS, které zásadním způsobem dokládají mimořádnou dosavadní podjatost Ing. Ř. a osob jemu společensky a politicky blízkých vůči mé osobě, což mohu doložit průběžně. V této souvislosti se domnívám, že by se Ing. Ř. sám měl vyloučit z dalšího rozhodování o mé osobě. Dále navrhuji jako možnost, ke které je třeba souhlas obou stran, protokolární konfrontaci všech výše jmenovaných, včetně ředitele ČOI Ing. Ř., v předběžném soudním líčení, kdy pro uzavření celé záležitosti navrhuji dosažení přetorského smíru a žádám o upuštění od již udělené pokuty. V případě nezbytnosti soudního projednání navrhuji další důkazy soudu po projednání věci s mými právními poradci“.

V závěru odvolání ze dne 16.8.2014 žalobce uvedl: *„Začínám si myslet, že by bylo dobré celou záležitost projednat u správního soudu a umožnit tak vyslechnutí mé osoby a svědků jako je například moje manželka, paní H., které byly přítomny diskutabilní kontrole i členů ODS, kteří byli přítomni verbálním útokům pana Ř. na mou osobu, které kontrole předcházely, ale ještě jednou se ve snaze o mimosoudní řešení celé problematiky a s nadějí k narovnání celé záležitosti obracím na Vás, pane ústřední řediteli“.*

Jak vyplývá z obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, žádný ze správních orgánů se s důkazními návrhy žalobce vůbec nevypořádal, tj. nevyložil proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal.

Žalovaná se tak dopustila podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť důkazy byly navrženy k prokázání skutečností tvrzených žalobcem na jeho obranu. Tyto důkazy měly osvětlit zejména skutkový stav na místě samém, pokud jde o průběh kontroly, zkoumané zboží, jeho značení, eventuelní podjatost. Pokud by tyto důkazy prokázaly jiný skutkový stav, než ze kterého vycházel žalovaný, nemohlo by napadené rozhodnutí obstát.

C.

Soud shledal důvodnou i námitku žalobce o tom, že *„provedené důkazy byly nesprávně vyhodnoceny“.*

Jak vyplývá z prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, jediným podkladem, ze kterého správní orgány vycházely při svých skutkových zjištěních, byl kontrolní protokol ze dne 5.12.2013.

Žalobci bylo krom jiného vytýkáno, že *„nezajistil, aby 18 druhů /196 ks prodávaných výrobků v celkové hodnotě 66.210 Kč, bylo viditelně a srozumitelně označeno výrobcem nebo dovozcem, popř. dodavatelem“.*

Ke kontrolnímu protokolu nebyla připojena žádná fotodokumentace vytýkaných výrobků, vytýkané výrobky byly označeny pouze názvem, počtem kusů, cenou za kus a celkovou cenou, a dále bylo uvedeno, že *„V době kontroly bylo zjištěno níže uvedené zboží bez označení výrobcem, dovozcem, popř. dodavatelem“* a text: *„Dle vyjádření paní prodavačky H. se jedná o výrobky ze skla, které jsou od výrobce SKLÁRNY NOVÝ BOR a šperky jsou z umělecké dílny Mgr. A. S.“.*

Na základě obsahu protokolu nelze zjistit, kde konkrétně se vytýkané zboží nacházelo, kde eventuálně a zda vůbec se zde nacházely papírové popisky nesoucí jméno žalobce, zda výrobky byly či nebyly označeny autorskou značkou, zda tato značka je či není značkou způsobilou býti označením výrobce, zda na všechny výrobky například z důvodu jejich velikosti bylo či nebylo možné označení umístit.

Kontrolní protokol tak nebyl způsobilým podkladem pro vyvrácení obsáhle odůvodněných námitek žalobce uvedených v jeho odporu, stejně tak k vyvrácení námitek žalobce ohledně průběhu kontroly, k jejichž prokázání byly navrženy neprovedené svědecké výpovědi přítomných osob. Dlužno doplnit, že konkrétně formulovanými námitkami žalobce se správní orgány ve své podstatě vůbec nevypořádaly, stejně tak jako důkazními návrhy žalobce majícími zpochybnit správnost zjištěného skutkového stavu na místě samém.

VIII. Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IX. Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žádný z dalších navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

X. Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce, jménem žalobce podal žalobu a repliku a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 12.400 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za čtyři úkony na částku ve výši 1.200 Kč. Zástupce žalobce již není plátcem DPH (registrace zástupce žalobce k dani z přidané hodnoty byla platná jen do 3.11.2016), protože se náklady řízení nezvyšují o částku odpovídající této dani. Náklady řízení tedy činí částku ve výši 16.600 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Soud nepřiznal žalobci náklady řízení za úkon právní služby jeho zástupce v podobě doplnění žaloby, neboť se nejednalo o účelně vynaložený výdaj, když argumenty uvedené v doplnění žaloby měly být uplatněny již v žalobě samé.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29. listopadu 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová